

האורח האיום

אלטאי

חיה פעם ביער גירית. ביום היא ישנה ובלילה יצאה לציד. ולילה אחד הציד לא צלח, השמיים התחילו כבר להתבהר והיא הייתה עדיין רעבה. היא התחילה למהר חזרה הביתה, למאורה שלה, כדי שבני האדם לא ירגישו בה, כלבים לא יתנפלו עליה. היא הלכה במקומות מוצלים, תחת שיחים, בסבכים, שם איפה שהצל חזק יותר, אדמה שחורה יותר. הגיעה הגירית למאורה שלה ופתאום שמעה רעש מוזר ולא מובן. "חררר... בררר..." "מה זה?"

הגירית נבהלה, שכחה כבר על הרעב ועל השינה, פרוותה הסתמרה, הלב כמעט וברח מהחזה.

"עוד מעולם לא שמעתי רעש כזה..."

"חררר... בררר..."

"אלך מהר חזרה ליער, אאסוף חיות פרא, בעלות ציפורניים חדות כמו שלי. אינני רוצה לאבד חיי ממפלצת כלשהי למען כולם." והגירית הלכה לקרוא לעזרה לכל חיות הפרא שבאלטאי.

"וי! אצלי במאורה יושבת מפלצת איומה! עזרו! תצילו!"

באו החיות, שמו אוזניים לאדמה - אמת!

מהרעש האדמה רועדת:

"בררר... קרררר... פיוווף.."

מפחד הסתמרה הפרווה לכל החיות.
"נו, גירית, זה הבית שלך. לכי את ראשונה.
אנו מגבות אתך."
הגירית הביטה סביב, ושם עומדות חיות
פראיות, מביטות עליה, מחכות...
"לכי כבר! לכי!"
ובעצמן את הזנבות שמו בין הרגליים מפחד.
למאורה של גירית שמונה פתחי כניסה, שמונה
יציאה. "מה לעשות? מאין להיכנס?" חושבת
הגירית "מאיזה כניסה לנסות להיכנס
הביתה?"
"מה את מחכה?" קרא הזאב והרים את כפו
האיומה.
לאט, בפחד גדול, הלכה הגירית לכניסה
הראשית שלה.

"חרררר." נשמע משם.
הגירית נרתעה מפחד ורצה לכניסה השנייה.
"בררחח!"
וכך בכל שמונה הכניסות.
לא הייתה ברירה אלה לחפור מבחוץ. חבל
להרוס את הבית, אך לוותר הרי אי-אפשר.
מכל אלטאי התאספו חיות הפרא.
"מהר, מהר" הן מדרבנות אותה.
באנחה קשה התחילה הגירית לחפור באדמה
עם הכפות והציפורניים שלה. בסוף, כמעט
מתה מפחד, הגיעה לחדר השינה שלה ורואה:
"חררר. חררר..."
על מצע רך שלה ישן ונוחר בקול רם ארנב לבן.
החיות לא יכלו לעמוד על רגליים מרוב צחוק,
התגלגלו על האדמה.

והארנב ממשיך לישון ולנחור.
התרגזה הגירית ודחפה את הארנב:
"לך מכאן! מי נתן לך רשות להיכנס ולישון
כאן?"
הארנב התעורר ומפחד כמעת ויצאו לו עיניו
מהארובות. הרי כאן עומד זאב, ושועל, וחתול
בר ואפילו צובל!
"נו!" חושב "יהיה מה שיהיה!"
וקפץ לגירית על הראש. ומהראש כמו מתל,
דילג שוב - ישר לשיחים.
הבטן הלבנה של הארנב הלבנה את ראשה
של הגירית וציפורני רגליו האחוריות עשו
סימנים לבנים לאורך פניה.
חיות הפרא התחילו לצחוק עוד יותר.
"הי, גירית, גירית, כמה יפה נעשית!"

"ארנב! כן, זה ארנב! הגירית נבהלה מארנב!"
"הה-הה-הה, הו-הו-הו"
והגירית לא מרימה את ראשה, ורק נוזפת
בעצמה:
"למה לא הצצתי קודם כששמעתי את הרעש
היוצא מביתי? למה אספתי את החיות מכל
אלטאי?"

האחוריים של הארנב. והפושע ברח, בלי אפילו להביט עלי. אנה, תעניש אותו."
הדוב הסתכל על הגירית, התרחק קצת,
הסתכל שוב מרחוק ואז התחיל לצעוק:

"ואת עוד מתלוננת? ראשך היה קודם שחור
ועכשיו אפילו בני האדם יקנאו בצבע של
ראשך. חבל שאני לא הייתי שם במקומך, שלא

הה-הה-הה!"

"תיגשי למים, תסתכלי על עצמך!"

הגירית רצה אל האגם
שביער, ראתה את המראה
שלה והתחילה לבכות:
"אלך להתלונן אצל הדוב!"
באה לדוב ואמרה:
"אני קדה לך עד האדמה,
סבא דוב. אני מבקשת צדק
והגנה. בלילה לא הייתי
בבית, לא הזמנתי אורחים.

שמעתי רעש גדול בביתי ונבהלתי. הרעש

הדאיג גם חיות אחרות, חששתי מסכנה
בביתי. והארנב חדר לביתי. תראה עכשיו איך
הראש שלי והפנים הלבנים מלבן בטנו ומרגליו

את פניי שלי הלבין
הארנב. זה מה
שחבל! כן חבל,
חבל..."
והדוב נאנח קשות
והשתתק.
והגירית נשארה כך,
עם הפסים הלבנים
על ראשה ועל לחי. אומרים שהתרגלה כבר
למראה שלה, ואפילו מתגאה לפעמים:
"ראו כמה יפה דאג לי הארנב. אנו עכשיו
חברים לעולם.
נו, ומה אומר הארנב? זה עוד אף אחד לא
שמע.